

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **npor. Mgr. Bc. P. P.**, bytem, právně zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem 613 00 Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu**, se sídlem 170 89 Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2013, č. j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 1. 2013 výše uvedeného č. j. bylo podle § 190 odst. 8 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů, po předchozím projednání v poradní komisi změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru č. j. ze dne 20. září 2012 tak, že výrok rozhodnutí bude nově znít: „Podle ust. § 181 odst. 1 ve spojení s ust. § 2 odst. 1 a § 177 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, ve věci služebního poměru komisař npor. Mgr. Bc. P. P. nar. 25. 3. 1974, ... ustanoven na Krajském ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Znojmo, zastoupen na základě plné moci JUDr. Radkem Ondrušem,

advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, tak, že 1) nárok účastníka řízení na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 177 odst. 2 zákona ze dne 7. 2. 2012, doručený na územní odbor Znojmo, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 8. 2. 2012 ve výši 42.326 Kč (slovy: čtyřicet dva tisíc tři sta dvacet šest korun českých), 2) nárok účastníka řízení na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 177 odst. 2 zákona ze dne 15. srpna 2012, doručený na území odbor Znojmo, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 15. 2. 2012, ve výši 95.521 Kč (slovy: devadesát pět tisíc pět set dvacet jedna korun českých), s e n e p ř i z n á n á “ a v dalším pak napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Podle § 177 odst. 2 zákona nebyl přiznán nárok na náhradu nákladů řízení.

Ředitel KŘP JMK vydal prvostupňové rozhodnutí dne 20. 9. 2012 a žalobce podal proti němu odvolání. Žalobce nesouhlasil s tím, že v prvním stupni bylo rozhodnuto o nákladech řízení žalobce podle ust. 181 odst. 1 ve spojení s ust. § 2 odst. 1 a § 177 zákona, že nárok na náhradu nákladů řízení žalobci se nepřiznává. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že náhrada nákladů řízení nebyla přiznána z důvodu neuplatnění těchto nákladů včas a nebyl uveden důvod, proč nárok nebyl uplatněn před ukončením řízení.

Správní orgán I. stupně rozhodl zároveň o uplatněném nároku žalobce ve výši ... Kč taktéž záporně.

Odvolací orgán nenalezl dostatečné argumenty, které by jej vedly k tomu, že by mohl právně relevantně zpochybnit závěr služebního funkcionáře. Ze shromážděných podkladů dovodil, že s žalobcem probíhalo kázeňské řízení (řízení ve věcech služebního poměru) a po celou dobu řízení byl žalobce zastoupen advokátem, prostřednictvím něhož v průběhu řízení uplatnil několikrát nárok na náhradu nákladů řízení, a to:

1) Náklady první fáze řízení o kázeňském přestupku, ve kterém měl částečný úspěch na základě rozhodnutí ředitele KŘP JMK č. ... ze dne 25. 1. 2012 náklady uplatněny byly do 3 dnů po oznámení meritorního rozhodnutí, a to dne 8. 2. 2012. Pro opožděný nárok náklady řízení přiznány nebyly.

2) Náklady přezkumného řízení - úspěch odvolatele na základě rozhodnutí Ministra vnitra ČR, č. 342/2012 ze dne 1. 6. 2012 – náklady byly uplatněny do třech dnů po vydání rozhodnutí ze dne 6. června 2012, tj. též 8. 6. 2012.

3) Celkové náklady řízení po zastavení řízení rozhodnutím vedoucího územního odboru Znojmo č. ... ze dne 13. srpna 2012 podal žalobce současně s vyčíslením náhrady celkových nákladů dne 15. srpna 2012 odvolání. Odvolání nebylo vyhověno, odvolatel neměl v odvolacím řízení úspěch.

Žalovaný konstatuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v aplikační praxi dosud nebyla řešena otázka zákonných podmínek k uplatnění a přiznání nároku na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 177 odst. 1 a odst. 2 zákona, kdy meritem věci je ta skutečnost, zda účastník uplatnil svůj nárok podle a ve smyslu zákona. Odvolací orgán si proto

vyžádal stanovisko oddělení metodiky a kontroly odboru personálního Ministerstva vnitra ČR.

Podle ust. § 177 odst. 1 zákona náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor a náklady řízení a náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník.

Podle ust. § 177 odst. 2 zákona má účastník nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru, jestliže je úspěšný v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok však musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do třech dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.

Podle předložených podkladů nebyly ze strany odvolatele nároky na náhradu nákladů řízení uplatněny ve lhůtě stanovené v § 177 odst. 2 zákona věta poslední. Zákonodárce předpokládá při uplatnění náhrady nákladů řízení ze strany účastníka splnění určitých podmínek, když ve výše uvedeném ustanovení zákona uvádí, že účastník musí svůj nárok uplatnit před ukončením řízení, a teprve, jestliže to není možné, do třech dnů ode dne doručení rozhodnutí. V předmětné věci nebyla první podmínka ze strany účastníka řízení splněna a ani nebylo z jeho strany relevantně zdůvodněno, proč nebylo možné její splnění. Řízením ve věcech služebního poměru je podle části dvanácté zákona takové řízení, které je skončeno nabytím právní moci rozhodnutí vydaného podle ust. § 181 zákona, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva, a nebo povinnosti jmenovitě určeného účastníka řízení, nebo jímž se prohlašuje, že tento účastník má určitá práva a povinnosti.

K odvolací námitce vztahující se k přezkumnému řízení, ve kterém ministr vnitra plně vyhověl odvolateli, když zrušil pravomocné rozhodnutí vedoucího územního odboru Znojmo ve věcech kázeňských, č. ... a rozhodnutí ředitele KŘP JMK ve věcech kázeňských č. ..., odvolací orgán s ohledem na výše uvedené uvádí, že se jednalo o samostatné řízení, které vedl ministr vnitra a jehož výsledkem bylo rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. ... ze dne 1. června 2012, které nabylo právní moci dne 22. června 2012. Z uvedených důvodů byl přípis odvolatele ze dne 8. června 2012 adresovaný územnímu odboru Znojmo KŘP JMK, kterým byl uplatněn nárok na náhradu nákladů přezkumného řízení, zaslán k rozhodnutí ministru vnitra. Závěrem pak žalovaný uvedl, že postupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu s platnou právní úpravou a proto rozhodl tak, jak je ve výroku rozhodnuto.

Proti tomuto rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včas žalobu, kde namítal, že napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového je nezákonné a zcela nepřezkoumatelné z důvodů, které žalobce označil jako důvody žalobní.

Namítal, že se žalovaný neřídil ust. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť v odůvodnění nebyly uvedeny důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakými úvahami byl veden. Vytýkal odůvodnění stručnost, neboť z odůvodnění nevyplývají žádné konkrétní důvody, s nimiž by bylo možno polemizovat. Uvedl, že správní řízení ve věci kázeňského přestupku je řízením správním, dvouinstančním, kdy řízení je

zakončeno vydáním rozhodnutí nadřízeného správního úřadu o řádném opravném prostředku. Nalézací a odvolací řízení tvoří jeden funkční celek. Vydáním rozhodnutí nalézacího správního úřadu je řízení ukončeno pouze v případě, pokud proti němu účastník neuplatní řádný opravný prostředek. V případě, pokud je pravomocné rozhodnutí ve věci zrušeno, a to ať již soudem, či nadřízeným správním úřadem v přezkumném či obnoveném řízení, obnovuje se původní řízení, které se ukončuje až vydáním nového rozhodnutí.

Správní řízení bylo zahájeno 9. 9. 2011, dne 10. 10. 2011 oznámeno rozhodnutí nalézacího správního úřadu, které bylo následně zrušeno rozhodnutím ministra vnitra.

6. 2. 2012 bylo oznámeno rozhodnutí nadřízeného správního úřadu o odvolání, které bylo následně zrušeno ministrem vnitra.

8. 2. 2012 poprvé žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

6. 3. 2012 byl jeho nárok na náhradu nákladů řízení zamítnut prvostupňovým orgánem.

6. 6. 2012 bylo oznámeno rozhodnutí ministra vnitra, který zrušil obě předchozí rozhodnutí – správní řízení se vrací do I. stupně před nalézací správní úřad.

8. 6. 2012 uplatnil žalobce doplnění svého nároku na náhradu nákladů řízení.

22. 6. 2012 bylo oznámeno rozhodnutí nadřízeného správního úřadu o prohlášení rozhodnutí označené pod bodem 5 za nicotné.

13. 8. 2012 bylo oznámeno rozhodnutí nalézacího správního úřadu o zastavení řízení.

15. 8. 2012 doplnil žalobce uplatnění nároku na náhradu nákladů řízení.

10. 9. 2012 bylo vydáno rozhodnutí nadřízeného správního úřadu o zamítnutí odvolání do rozhodnutí o zastavení řízení a teprve tímto rozhodnutím bylo řízení ukončeno.

Z výše uvedeného vyplývá, že nároky na náhradu nákladů řízení byly uplatněny ve třech etapách – 8. 2. 2012, 8. 6. 2012 a 15. 8. 2012, tedy před ukončením řízení v dané věci tak, jak to stanoví § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobci není zřejmé, na základě jakých podkladů došlo ministerstvo vnitra ve svém stanovisku k závěru, že nárok byl uplatněn opožděně. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 28. 12. 2012 výslovně upozornil na tuto skutečnost žalovaného, který se však s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal, čímž jej i z tohoto důvodu zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

Dále žalobce namítal, že byla porušena jeho práva na spravedlivý proces tím, že žalovaný upřel žalobci právo požadovat doplnění senátu poradní komise žalovaného o člena odborové organizace, neboť jednání senátu proběhlo ještě před termínem pro shromáždění podkladů, tedy dne 19. 12. 2012 a tudíž nelze požadavku žalobce na doplnění senátu o člena odborové organizace vyhovět.

Napadené rozhodnutí dle názoru žalobce nebylo odůvodněno v souladu s ust. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru a nesouhlasí též s tím, že není správné tvrzení žalovaného, že žalobce svůj nárok na náhradu nákladů řízení uplatnil opožděně. V tomto závěru žalovaný dospěl velmi restriktivním výkladem ust. § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého musí účastník dle názoru nalézacího správního úřadu tyto náklady uplatnit vždy před

ukončením řízení bez ohledu na to, jak toto řízení skončí, a to bez ohledu na možnost tyto náklady uplatnit do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí věci.

Žalobce má za to, že konečným rozhodnutím ve věci je až rozhodnutí o zastavení řízení o kázeňském přestupku žalobce. K tomuto datu žalobce řádně a včas uplatnil nárok na náhradu nákladů předmětného správního řízení.

Vlastní řízení o nároku na náhradu nákladů předmětného řízení o kázeňském přestupku žalobce mělo rovněž několik samostatně zahájených řízení o několika rovinách. Poprvé žalobce uplatnil náklady v první fázi řízení o kázeňském přestupku, a to do 3 dnů po oznámení meritorního rozhodnutí ve věci, což bylo vedoucím územního odboru zamítnuto pro opožděnost. Ředitel krajského ředitelství rozhodl o nicotnosti rozhodnutí vedoucího územního odboru z důvodu nedostatku pravomoci a ředitel krajského ředitelství v nalézacím řízení nárok jako opožděný nepřiznal.

Podruhé žalobce uplatnil náklady přezkumného řízení, tedy ve druhé fázi řízení o kázeňském přestupku, ředitel krajského ředitelství v nalézacím řízení nárok bez přezkoumatelného odůvodnění nepřiznal.

Potřetí žalobce uplatnil celkové náklady řízení a kázeňském přestupku po jeho zastavení a ředitel krajského ředitelství v nalézacím řízení nárok nepřiznal. Žalobce má za to, že nalézací správní úřad se měl vypořádat se všemi žádostmi v rámci spojeného řízení po odstranění případných duplicit daných specifiky jednotlivých fází řízení o kázeňském přestupku, kdy otázku běhu lhůt měl posuzovat z pohledu konečného rozhodnutí ve věci samé, tedy ve vztahu k okamžiku zastavení řízení o kázeňském přestupku.

Žalobce je přesvědčen, že své nároky na náhradu nákladů řízení ve všech stupních řízení uplatnil včas a jako nepřezkoumatelné považuje to, že žalovaný v odůvodnění se s těmito skutečnostmi řádně nevypořádal.

Žalobce setrvává na svém právním názoru tak, jak byl zaujatý v předchozích žádostech a řádně odůvodněných v prvním odvolání, kdy dle jeho názoru zákonodárce výslovně neurčil, ve které fázi řízení je nutno nárok na náhradu nákladů řízení uplatnit, kdy konec lhůty vymezil uplynutím 3 dnů od oznámení rozhodnutí ve věci. Tato lhůta byla dle názoru účastníka dodržena.

Závěrem žalobce uvádí, že v řízení o kázeňském přestupku byl žalobce plně úspěšný beze zbytku, v důsledku nesprávného výkonu veřejné moci vznikla žalobci škoda v podobě nákladů předmětného řízení a nárok žalobce uplatnil včas a v zákonem stanovené lhůtě. S odvoláním na judikaturu Ústavního soudu poukázal na to, aby orgány veřejné moci v rámci přepjatého právního formalismu sofistikovaným způsobem odůvodňovaly zjevnou nespravedlnost, za kterou je nutno nepřiznání odůvodněného nároku účastníka na náhradu nákladů řízení o kázeňském přestupku požadovat. Proto předmětná rozhodnutí jak žalovaného, tak i správního orgánu I. stupně je nutno považovat dílem za předčasné, dílem za

nezákonné a dilem za zcela nepřezkoumatelné ve shora označeném směru. Proto navrhl, aby jak rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2013, č. ... a rozhodnutí ředitele krajského služebního poměru ze dne 20. 9. 2012 č. j. byly zrušeny a žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení do 3 dnů k rukám právního zástupce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 5. 2013 k žalobě uvedl, že služební funkcionáři dospěli k přezkoumatelnému právnímu názoru, že nárok na náhradu nákladů mohl a měl žalobce v daném případě uplatit kdykoliv před vydáním rozhodnutí ve věci. V případě žalobce nebyla identifikována žádná právní překážka, která by mu znemožňovala uplatnit nárok na náklady řízení před ukončením řízení. Žalobce měl možnost nárok pouze formálně uplatnit, nikoliv jej přesně specifikovat. Bylo by otázkou dalšího řízení, v jaké výši bude služební funkcionářem přiznán. Odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde byl odkaz na poučení ze dne 12. 9. 2011, podle kterého byl žalobce poučen při zahájení řízení podle § 186 odst. 1 zákona o tom, že nárok musí účastník uplatit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení, jinak zaniká.

Jestliže žalobce uplatnil nárok 8. 2. 2012 ve výši .. Kč, přičemž rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje č. ... ze dne 25. 1. 2012 bylo žalobci doručeno 6. 2. 2012, nemohl být nárok na náklady řízení z důvodu opožděnosti přiznán.

Nárok uplatněný žalobcem dne 8. 6. 2012 ve výši ... Kč na základě rozhodnutí ministra vnitra č. ... ze dne 1. 6. 2012 nemohl být služebními funkcionáři posuzován, což byl důvod změny prvostupňového rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobcem uplatněný nárok na náhradu nákladů přezkumného řízení byl postoupen přípisem ze dne 4. 1. 2013 k vyřízení ministroví vnitra.

Doplňný nárok žalobce ze dne 15. 8. 2012 na částku ... Kč, kterým žalobce reagoval na rozhodnutí vedoucího územního odboru Znojmo, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských, č. j. ... ze dne 13. 8. 2012, kterým bylo řízení o kázeňském přestupku zastaveno, nemohl být přiznán, v odvolacím řízení nebyl žalobce úspěšný.

Žalovaný souhlasil s názorem žalobce, že nalézací a odvolací řízení tvoří jeden celek. Pro účely náhrady nákladů řízení je ovšem nutné rozlišovat jednotlivé fáze řízení o kázeňském přestupku. § 177 zákona jednoznačně omezuje řízení, zakládající nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru na řízení o odvolání, rozkladu, obnovené řízení nebo přezkumné řízení. Pokud by měl žalobce úspěch v jednotlivých fázích řízení, měl by za splnění dalších podmínek podle ust. § 177 nárok na náhradu nákladů řízení. Tento nárok je potom žalobce povinen uplatnit před ukončením konkrétního řízení. Napadené prvostupňové rozhodnutí se těmito důvody dostatečně zabývá. Jestliže žalobce uvádí, že teprve dne 10. 9. 2012 bylo řízení ukončeno, je nutné vzhledem k výše uvedenému poznamenat, že toto tvrzení nemá význam pro přiznání nákladů řízení.

K námitce žalobce stran porušení práva na spravedlivý proces, které mělo spočívat v absenci člena odborové organizace v senátu poradní komise je nutné uvést, že poradní

komise představuje orgán zřízený obecně jen jako poradní orgán policejního prezidenta, který není jejím názorem vázán. Doporučení poradní komise není pro nikoho závazné a nic nemění na pravomoci a odpovědnosti policejního prezidenta. Jediným subjektem s rozhodovací pravomocí je policejní prezident. Uvedeným postupem nemohlo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnout žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Ve věci bylo nařízeno jednání, kde žalobce závěrem uvedl, že žalobce byl postižen pro kázeňský přestupek spočívající v tom, že jako vedoucí oddělení policie ČR, poté co ukončil výkon kontrolní činnosti mimo pracoviště, nedostavil se do budovy policejního ředitelství vyznačit si v EKV ukončení výkonu práce. Řízení o tomto kázeňském přestupku bylo pravomocně ukončeno 6. 2. 2012, aniž by žalobce dopředu věděl, kdy a jakým způsobem toto řízení skončí. Z toho důvodu z objektivních příčin nemohl uplatnit nárok na náhradu nákladů řízení před ukončením řízení, neboť okamžik ukončení nemohl znát. Z hlediska další časové meze je však tato skutečnost irelevantní, neboť ministr vnitra v přezkumném řízení zrušil jak nalézací, tak odvolací rozhodnutí. Tímto došlo k obnovení správního řízení před I. stupněm, kdy toto řízení bylo pravomocně ukončeno až 10. 9. 2012, a to zamítnutím odvolání žalobce. Mezi tím však žalobce v průběhu řízení před jeho skončením nejméně 3x, a to 8. 2. 2012, 8. 6. 2012 a 15. 8. 2012 prokazatelně uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení. Není tedy pravdou tvrzení žalovaného, že by nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil před jeho ukončením. V odvolacím řízení mu bylo vyhověno z 80%, v přezkumném řízení bylo vyhověno ze 100% a následně v řízení ve věci samé, kdy jeho nárokům na zastavení řízení bylo rovněž vyhověno. Žalobce má za to, že podmínky dle § 177 odst. 1, 2 splnil beze zbytku, a to ve lhůtě stanovené v zákoně. Žalobce vidí jediný důvod, proč žalovaný jeho nárok neuznal, že žalovaný v dané věci odmítá plnit bez rozsudku soudu, neboť pokud by nárok uznal sám, musel by nutně v souladu se zákonem zahájit jednak kázeňské řízení s příslušnými policejními funkcionáři, od kterých současně musel danou škodu způsobem požadovat. Závěrem navrhl zrušení obou napadených rozhodnutí a přiznání nároku na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný závěrem se odvolal na dikci ustanovení § 177 odst. 2 zák. č. 361/2003 Sb., a poukázal na to, že řízením ve věcech služebního poměru se podle části dvanácté zákona rozumí takové řízení, které je skončené nabytím právní moci rozhodnutí vydaného dle § 181 zákona. Je nutné rozlišovat jednotlivé fáze řízení o kázeňském přestupku, když se jedná o samostatná řízení, ačkoliv na sebe v souladu s platnou úpravou navazují. Jak řízení o odvolání, tak řízení přezkumné byla ukončena vydáním rozhodnutí příslušným funkcionářem. A teprve pokud by měl účastník v jednotlivém stádiu řízení ve věcech služebního poměru uspět, měl by pak dle ust. § 177 odst. 2 zákona nárok po splnění dalších podmínek uvedených na náhradu nákladů, které mu vznikly v průběhu řízení, ve kterém měl úspěch. Vzhledem k tomu, že nelze nikdy dopředu předvídat, do kterého stádia či fáze řízení ve věcech služebního poměru vyústí, dle logické právní normy uvedené v § 177 odst. 2 věty poslední zákona je nepochybné, že nárok na náhradu nákladů tohoto konkrétního řízení je účastník povinen uplatnit před ukončením toho konkrétního řízení, jehož se náklady týkají a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak nárok zaniká. Argumentace žalobce, že nemohl předvídat způsob ukončení řízení, zda bude úspěšný zcela nebo z části a že nárok uplatní až po vydání pravomocného rozhodnutí neobstojí, neboť nejde o důvod, proč nemohl uplatnit nárok v zákonem stanovené lhůtě. Proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán.

Soud se především vyjádřil k námitce žalobce, že mu bylo odepráno právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že tato námitka není oprávněná. Ze spisu bylo zjištěno, že řízení o kázeňském přestupku bylo zahájeno 9. 9. 2011 a při tomto zahájení byl žalobce poučen kromě jiného také dle § 177 zákona o způsobu uplatnění nároku na náhradu nákladů řízení. Žalobce tedy věděl, že nárok musí uplatnit prokazatelně zákonem daným způsobem. Žalobce byl prokazatelně od 12. 9. 2011 zastoupen advokátem dle plné moci z téhož data a také zahájení řízení bylo zástupcem i žalobcem tentýž den převzato a vlastnoručně převzetí podepsáno. Ze strany 167 správního spisu vyplývá, že žalobce i jeho zástupce byli poučeni o možnosti uplatnit nárok na náhradu nákladů řízení dle úspěšnosti a o včasném uplatnění tohoto nároku. Toto poučení bylo vůči žalobci a jeho právnímu zástupci uplatněno několikrát také při zahájení řízení o uplatnění nároku na náhradu nákladů řízení dne 8. 6. 2012 a také byl zástupce žalobce vyzván ke sdělení, z jakého důvodu neuplatnil nárok před ukončením řízení o kázeňském přestupku, resp. z jakého důvodu to nebylo možné. Zástupce uvedl, že nemohl předvídat způsob ukončení řízení, zda bude úspěšný zcela, z části nebo vůbec a že nárok uplatní až po vydání pravomocného rozhodnutí, bude-li na něj mít nárok.

Taková argumentace v takovém případě neobstojí, neboť nejde o relevantní důvod, proč nemohl uplatnit nárok v zákonem stanovené době. Nelze souhlasit s právním názorem žalobce, že stačí uplatnit nárok do 3 dnů ode dne doručení pravomocného rozhodnutí za jakýchkoliv okolností, neboť důkazní břemeno nese z pozice zásady povinné součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami účastníky řízení.

Neobstojí také námitka nepřezkoumatelnosti a z důvodu nedostatečného odůvodnění. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, jakými úvahami byly správní orgány vedeny a k jakým dospěly závěrům.

Další žalobní námitkou se domáhal žalobce zrušení napadených rozhodnutí, kterými mu byl zamítnut jeho návrh na náhradu nákladů řízení. Namítal, že řízení je řízením správním, dvojinstančním, kdy řízení je zakončeno vydáním rozhodnutí nadřízeného správního úřadu o řádném opravném prostředku. Nalézací a odvolací řízení tvoří jeden funkční celek. Vydáním rozhodnutí nalézacího správního úřadu je řízení ukončeno pouze v případě, pokud proti němu účastník neuplatní žádný opravný prostředek. V případě, pokud je pravomocné rozhodnutí ve věci zrušeno, ať již soudem či nadřízeným správním úřadem v přezkumném či obnoveném řízení, obnovuje se původní řízení, které se ukončuje až vydáním nového rozhodnutí.

Jak už bylo výše zmíněno správní řízení o kázeňském přestupku bylo zahájeno 9. 9. 2011 a první rozhodnutí ve věci bylo vydáno 7. 10. 2011. Na základě podaného odvolání bylo vydáno rozhodnutí ze dne 25. 1. 2012. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnutí prvostupňové změněno ve prospěch žalobce.

Proti rozhodnutí ze dne 25. 1. 2012 byla podána žaloba, která byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 36Ad 4/2012-70 odmítnuta, neboť v průběhu řízení bylo o napadeném rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2012 rozhodnuto Ministrem vnitra ČR rozhodnutím ze dne 1. 6. 2012 tak, že rozhodnutí ze dne 25. 1. 2012 včetně pravomocného rozhodnutí územního odboru Znojmo ve věcech kázeňských ze dne 7. 10. 2011 byla zrušena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 6. 2012. Ministr vnitra ČR toto rozhodnutí vydal na základě podnětu k přezkumnému řízení ve smyslu § 193 zákona o služebním poměru ze dne 7. 4. 2012. Zde nutno uvést, že ani při podání podnětu ani při podání do rozhodnutí uvedených výše nebyl uplatněn nárok na náhradu nákladů řízení. Je důležité dále uvést, že ve věci bylo také vydáno rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, které bylo rozhodnutím ze dne 21. 6. 2012 vydané odvolacím orgánem KŘP JMK ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu prohlášeno za nicotné. Právní moci nabylo 22. 6. 2012 a poté teprve bylo zahájeno nové řízení o náhradě nákladů řízení ředitele KŘP JMK.

Dne 13. 8. 2012 vydal vedoucí územního odboru KŘP JMK Znojmo rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o kázeňském přestupku podle § 50 odst. 1 zákona vůči žalobci, a to pro skutky, které byly uvedeny v rozhodnutí vedoucího územního odboru Znojmo. Proti tomuto rozhodnutí si podal účastník řízení odvolání. Rozhodnutím ředitele KŘP JMK ze dne 7. 9. 2012 bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno původní rozhodnutí ze dne 13. 8. 2012.

Žalobce uvedl, že náklady řízení požadoval poprvé dne 8. 2. 2012, podruhé dne 8. 6. 2012 a naposledy dne 15. 8. 2012. To souhlasí i s obsahem správního spisu.

Ze správního spisu vyplývá, že s žalobcem probíhalo kázeňské řízení a po celou dobu řízení byl žalobce zastoupen advokátem, prostřednictvím něhož v průběhu řízení uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení. Náklady první fáze řízení o kázeňském přestupku, tedy v odvolacím řízení, ve kterém měl částečný úspěch na základě rozhodnutí ze dne 25. 1. 2012 nebyly náklady řízení uplatněny včas, byly uplatněny až do 3 dnů po oznámení meritorního rozhodnutí ze dne 6. 2. 2012, tj. uplatněny až 8. 2. 2012. Tento nárok byl posouzen jako opožděný, tudíž náklady řízení nebyly přiznány.

Náklady přezkumného řízení, ve kterém byl žalobce úspěšný, neboť ministr vnitra svým rozhodnutím ze dne 1. 6. 2012 zrušil předchozí rozhodnutí byly uplatněny až 8. 6. 2012, když předtím mu bylo rozhodnutí ministra vnitra doručeno 6. 8. 2012. Právní moci toto rozhodnutí ministra vnitra nabylo dne 22. 6. 2012. Ze správního spisu vyplynulo, že opět nárok na náklady řízení nebyl uplatněn včas.

Žalobce uplatnil celkové náklady řízení po zastavení řízení rozhodnutím ze dne 13. 8. 2012, kdy odvolatel (žalobce) podal současně s vyčíslením náhrady celkových nákladů 15. 8. 2012 zase až do 3 dnů po oznámení rozhodnutí, v rámci podaného odvolání. Odvolání nebylo vyhověno, neboť odvolatel neměl v odvolacím řízení úspěch.

Závěrečné rozhodnutí o nákladech řízení bylo vydáno 20. 9. 2012, kdy bylo rozhodnuto, že se nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznává. Žalovaný uplatněné náklady

posoudil tak, že ze tří původních skutků, byly dva zastaveny a z jednoho byl uznán vinným, čímž měl úspěch v odvolání. Vzhledem k tomu, že uplatnění náhrady nákladů řízení bylo učiněno až po doručení rozhodnutí o odvolání zmocněnci, tak bylo započato řízení o tomto nároku ve výši ... Kč 14. 2. 2012. V rámci tohoto řízení byla podána výzva žalobci dne 16. 2. 2012, ve které byl vyzván, aby předložil podklady či jiné písemnosti, které jsou nezbytné pro konkretizaci jednotlivých položek a především ke sdělení stanoviska, z jakého důvodu neuplatnil nárok před ukončením řízení o kázeňském přestupku, resp. z jakého důvodu to nebylo možné. Ve stanovené lhůtě zástupce podal vyjádření, že nařízení ve věci kázeňského přestupku se vztahuje zákon č. 500/2004 Sb. – správní řád a odkázal na ust. § 39 a § 51 odst. 1 správního řádu. Ve smyslu výzvy se nevyjádřil.

Ohledně výzvy, proč nebyly náklady řízení uplatněny včas ve smyslu ust. § 117 odst. 2 služebního zákona bylo sděleno, že náklady budou uplatněny po skončení řízení, až budou známy v celkové výši s poukazem na to, že žalobci nebylo v nalézacím řízení umožněno nahlédnout do správního spisu.

Ohledně těchto uplatněných nákladů bylo vydáno rozhodnutí 6. 3. 2012, kdy náklady řízení nebyly přiznány s odůvodněním, že nárok musí účastník řízení uplatnit před skončením řízení a jestliže to není možno, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká (§ 177 odst. 2 zákona), neboť nebyla splněna zákonná podmínka k přiznání nároku. Rozhodnutí bylo doručeno 8. 3. 2012.

Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání 22. 3. 2012 s argumentací, že z dikce § 177 odst. 2 zákona vyplývá jednoznačně, že nárok vzniká až po úspěchu v řízení, tedy po vydání pravomocného rozhodnutí ve věci vydaném v řízení o opravném prostředku. Nikde nelze dovodit, že nárok je nutno uplatnit před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebo do 3 dnů po něm. Vzhledem k tomu, že nalézací a odvolací řízení tvoří jeden funkční celek, kdy dokazování je možno provádět i v rámci odvolacího řízení, je zcela proti elementární zásadě procesně právní logiky restriktivním výkladem omezovat působnost daného ustanovení pouze na prvostupňovou část řízení, kdy již z obecné teorie správního práva je známo, že ukončením řízení se rozumí vydání konečného rozhodnutí ve věci. Poukázal na to, že účastník řízení neobdržel ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ani kromě jiného, do vydání rozhodnutí o odvolání neměl účastník řízení právní možnost zjistit, že dokazování je již skončeno a je možno vyúčtovat náklady řízení.

Další doplněné uplatnění nároku na náhradu nákladů řízení bylo dne 15. 8. 2012 a rozhodnutím ze dne 10. 9. 2012 bylo vydáno rozhodnutí nadřízeného správního úřadu o zamítnutí odvolání do rozhodnutí ze dne 13. 8. jak je již výše uvedeno a teprve tímto rozhodnutím bylo řízení ukončeno. Čili nároky na náhradu nákladů řízení uplatněné ve třech etapách, jak je výše uvedeno byly zamítnuty všechny jako opožděné, neboť nebyly uplatněny včas, tj. před ukončením rozhodnutí a i když byly uplatněny až po vydání rozhodnutí do 3 dnů, žalovaný tuto lhůtu neuznal, neboť žalobce řádným důvodem nezdůvodnil, proč tak nebylo možno učinit dříve.

V tomto smyslu bylo rozhodnuto i správním orgánem I. stupně v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2012. Na základě podaného odvolání tak nadřízený orgán rozhodl dne 8. 1. 2013 tak, že podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru bylo změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 20. 9. 2012 tak, že bylo rozhodnuto zamítavým způsobem o nároku žalobce uplatněného 8. 2. 2012 ve výši ... Kč a nároku uplatněného dne 15. 8. 2012 ve výši ... Kč zamítavě. Co se týče nároku uplatněného 8. 6. 2012 byl tento nárok postoupen ministru vnitra, neboť tento ve svém rozhodnutí ze dne 1. 6. 2012, kdy rozhodoval na základě podnětu k přezkumnému řízení zrušil předchozí rozhodnutí, ale nerozhodl o nákladech řízení.

Jak judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3Ads 79/2011-62, že správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a jednak zvláštními složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Za správní řízení je tedy třeba považovat jak řízení podle správního řádu, tak i řízení podle zvláštních zákonů. V tomto směru je totiž zcela nerozhodné, zda příslušný postup správního orgánu je upraven obecným předpisem (správním řádem), nebo zvláštním (speciálním) předpisem. Nelze tedy ztotožňovat pojem správní řízení s pojmem řízení podle správního řádu, jak nesprávně činí žalobce. Je nezbytné připomenout, že mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku obecný předpis – správní řád – se použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Je-li přitom ve zvláštním předpise obsažena příslušná právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není náležitě upraven, použije se správní řád podpůrně v rozsahu neupraveného institutu. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu.

Lze tedy dát za pravdu žalovanému, že obecně platí princip, a to pro všechny případy rozhodování o přiznání náhrady nákladů, že lze přiznat náhradu pouze těch nákladů, které byly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Takovým nákladem je vždy odměna za profesionální zastoupení advokátem. Pak je třeba posoudit odděleně míru úspěchu či neúspěchu u každého jednotlivého nároku a na základě tohoto posouzení určit, zda náhrada bude přiznána podle odst. 1 nebo 2 (§ 177 zákona). Náklady je pak třeba rozdělit podle poměru výše jednotlivých nároků a výsledků řízení o jednotlivých nárocích.

Lze tedy konstatovat, že nárok na náhradu nákladů musí účastník řízení uplatnit kdykoliv před vydáním rozhodnutí, **a jestliže to není možné** do třech dnů ode dne doručení rozhodnutí, ale nárok **musí**, byť formálně, uplatnit, **jinak zanikne**. Jedna věc je nárok uplatnit (§ 177 odst. 2 věta třetí zákona) a druhá mít na něj nárok (§ 177 odst. 2 věta první a druhá zákona). Pokud by byl nárok účastníkem uplatněn, služební funkcionář by o něm rozhodoval a ve smyslu § 181 odst. 4 zákona by musel být v rozhodnutí odůvodněn.

Z dikce ustanovení § 177 odst. 1 vyplývá, že náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník. Z odst. 2. vyplývá, že jestliže je účastník řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok však musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné do třech dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, jinak zaniká.

Zákonná úprava vychází při úpravě povinností k náhradě nákladů řízení ze tří zásad: Zásada odpovědnosti za výsledek (zásada úspěchu), zásada odpovědnosti za zavinění a zásada zájmová pro případy, kdy účastníci nemají nárok na náhradu nákladů řízení.

Při interpretaci konkrétní normy ve znění § 177 odst. 2 věty poslední zvláštního zákona se vzhledem k výše provedené analýze přístupu zjišťuje, že podmínky věty poslední nebyly ze strany účastníka řízení splněny. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že náhrada nákladů řízení nebyla přiznána z důvodu neuplatnění těchto nákladů včas a nebyl uveden důvod, proč nárok nebyl uplatněn před ukončením řízení. Z těchto důvodů také je soud toho názoru, že se nelze odvolávat formalistického přístupu odvolacího orgánu. Nelze než souhlasit s žalovaným, že pokud žalobce požadoval, aby mu byly přiznány náklady řízení, měl se ve smyslu ust. § 177 odst. 2 zákona uplatnit je včas, tj. bez ohledu na výsledek tohoto řízení a také zákon nevyžaduje, aby dopředu byly tyto náklady vyčísleny. Uplatnění tohoto nároku až do 3 dnů po vydání rozhodnutí ve věci v tomto případě nepřichází v úvahu, neboť nárok na náklady řízení žalobci zanikl. Žalobce hodnověrně nezdůvodnil, proč tak nebylo možné uplatnit je včas.

K odvolací námitce vztahující se k přezkumnému řízení, ve kterém ministr vnitra plně vyhověl odvolateli, když zrušil pravomocné rozhodnutí vedoucího územního odboru Znojmo ve věcech kázeňských č. a rozhodnutí ředitele KŘP JMK ve věcech kázeňských č. OKZ 1/2012 odvolací orgán uvedl, že s ohledem na výše zjištěné skutečnosti jednalo se o samostatné řízení, které vedl ministr vnitra a jehož výsledkem bylo rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. ... ze dne 1. 6. 2012. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 6. 2012 nabylo právní moci 22. 6. 2012 a vzhledem k tomu, že ministr vnitra nerozhodl o nákladech přezkumného řízení, tento nárok na náhradu nákladů přezkumného řízení ve výši ... Kč byl postoupen zaslán k rozhodnutí ministru vnitra.

Z důvodu výše uvedených dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. února 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová